

Forléargas ar Théacs an Bhíobla

Eagla a Ligean uainn (12:22-31)

Tosaíonn Íosa á rá leis na deisceabail gan a bheith buartha faoi bhia, éadaí, ná faoin bheatha féin. Díríonn sé aird ar na lilí agus ar an éanlaith, ag meabhrú dúinn go dtugann an Dia céanna a thugann aire don chruthaíocht aire níos fearr fós don tréad beag. Nuair a bhíonn eaglaisí san iomaíocht le haghaidh acmhainní nó tionchair, tagann uabhar agus eagla i dtreise. Nuair a aithnímid go soláthraíonn Dia do gach craobh dá theaghlach, saortar muid le nithe a chomhroinnt seachas a thaisceadh chugainn féin - mar shampla, trí thionscadail for-rochtana pobail a chómhaoiniú, nó go díreach buanna a chéile a cheiliúradh gan éad. Nuair nach mbíonn eagla orainn roimh ghanntanas nó meath, bíonn deis ag eaglaisí comhoibriú ar cheartas sóisialta, soiscéalaíocht agus adhradh gan a chéile a fheiceáil mar chéilí comhraic. Nuair a roinnimid foirgnimh adhartha le pobail Chríostaí eile agus nuair a ofrálaímid tearmann dóibh siúd nach mbíonn aon bhaile acu, faighimid réamhbhlaiseadh ar aontacht an athmhuintearais san éagsúlacht a mbíonn muid ag guí ar a son.

Glacadh leis an Ríocht (12:32-34)

“Ná bíodh eagla ort, a thréad bheag, óir ba ghnaoi le bhur nAthair an ríocht a thabhairt daoibh.” Seachas caint ríoga a úsáid, cuireann Íosa cuireadh orainn: ní i bhfoirgnimh ná i mbuiséid ná i bpolaíocht atá an fhíorthaisce againn, ach i réimeas Dé – atá le feiceáil sa trócaire, sa cheartas agus sa chúram a dhéanaimid ar a chéile. I suíomhanna éacúimeíneacha, in amanna braitear liotúirgí nó teagasca difriúla mar a bheadh éilimh iomaíocha ar “an ríocht”. Is féidir le héagsúlacht den sórt sin a bheith ina hacmhainn freisin. Ag díriú ar luachanna comhroinnte, mar shampla fáilteachas, maithiúnas agus diakonia (ón nGréigis: seirbhís nó friotháil umhal agus aireach) aistríonn sé ár n-aird ónár dtraidisiúin ar leith i dtreo na réaltachta céanna a iarrtar orainn a mhaireachtáil le chéile.